

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBEI)

Số 66

10 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 19.6 ĐẾN 26-6-1969

CHỦ TIỆM : MINH VÕ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24

Wason
DS531
074++

66
Jun. 19, 69

Nội Các Đười Ươi

Bài của tiến sĩ THẬP THÀNH
(Tổng trưởng ngoại giao Nội các Đười Ươi)

Vâng, đúng như nhật báo Thời Thế loan theo tin AFP đánh đi, Chính phủ Đười Ươi đã được thành lập để chọi chí chặt mí lý Chính phủ Cách Mạng Lâm Thời của Vẹm vừa dề ra, cái chính phủ mà người ta đang gọi

là chính phủ ma. Nội các Đười ươi gồm thành phần sau đây :

- Thủ tướng, Chí sĩ Ma Cạo
- Phó thủ tướng Thạc sĩ Phong
- Tổng trưởng ngoại giao
- Trang quốc mẫu Thập thành
- Tổng trưởng tuyên truyền
- Nhà văn Văn Bựa
- Tổng trưởng Văn hóa Ký giả
- Kiến Nghị
- Tổng trưởng nội vụ ông Phòng
- Tích
- Tổng trưởng kinh tế Chính

trị gia Ngậm ngải Tim Trầm
Tổng trưởng dao cầu thuyền
tán Nghị sĩ Tàu Tăng
Tổng trưởng chích đạo Đốc
tờ nông thôn Hiền Quàng
vân vân... Một nội các gồm
những nhân vật hung hãn
như trên, tôi tưởng Chính
Phủ Cách Mạng Lâm Thời
của Vẹm không đáng vi huê
dạng như « bình cũ rượu
mới ». Mà chỉ đáng vi như
«nồi cũ nước tiều mới», thứ
nước tiều dầy vi trùng lậu
Mác xít mà những em đười

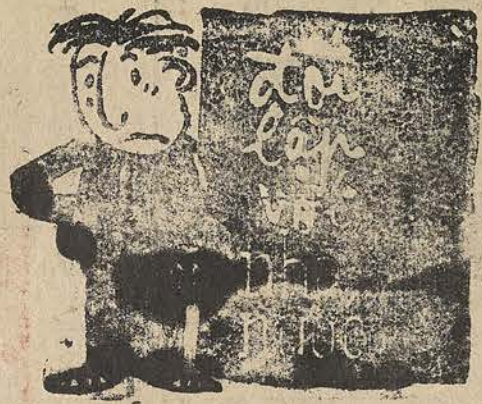
binh dân nên dề phòng. Những
em đười binh dân mà dân
biểu chống Cộng đến chiều
Trần quý Phong gọi là đảng
viên CS giờ thứ 25. Đó là
những anh cồ vô nội các Hòa
Giải Rút như quý dăng bắt
khả xâm phạm Phan Xuân
Huy, Phan tấn Nho, Trần
Công Quốc, Nguyễn văn Dậu
Tôn thất Hiệu.

Cứ đem tôi, Thập Thành
ra đấu đủ thập bát môn võ
nghệ với con mụ khộm
Nguyễn thị Bình, cam đoan
tôi sẽ hạ nó « đít — zê rô ».
Hưởng chi, ngoài tôi, còn có

các ông Phong Ngựa, Phòng
Tích và thủ tướng Ma Cạo
là những người ăn nói ba
que xỏ lá hơn CS ngàn lần.
Bởi vậy, ai sợ thì sợ chứ
Chính phủ Đười Ươi của
chúng tôi dềch sợ cái gọi là
Chính phủ Cách Mạng Lâm
Thời của Vẹm. Chúng tôi coi
chính phủ đó như cái nồi
nước tiều. Và chúng tôi sẽ
phanh quân, tốc vảy chống
chúng nó bằng cách đi dề vào.
Đứa nào nói phét, cả lò nhà
nó chết.

THẬP THÀNH

Phải chăng đã có sự trở gió trong văn nghệ âm mưu dọn đường

Trong tạp chí "VĂN ĐỀ" số mới nhất vừa bày bán tại các sạp báo, nhà văn Mai Thảo đã đặt vấn đề tái bản thơ văn tiền chiến. Về nghệ thuật, theo Mai Thảo, thơ văn tiền chiến đã bị thơ vánhôm nay đào thải đó là những "cây gỗ chết" trong rừng cây đang vươn sức sống tại miền Nam. Về chính trị, theo Mai Thảo, sự xuất hiện ở tại, tờ tờ của thơ văn tiền chiến ở những vỉa hè miền Nam là một trở gió trong văn nghệ, một âm mưu dọn đường. Chế độ ta, vô tình, làm ngơ sự thường ngoạn của độc giả với những Xuân Diệu, Huy Cận, Chế Lan Viên, Tô Hoài... Trong khi, chính những Xuân Diệu, Huy Cận, Chế Lan Viên, hàng ngày, không ngớt chữ bới chế độ ta. Mấy năm trước, Chế Lan Viên đã chữ chế độ ta như một bãi phân trâu. Và giờ đây, tập thơ "Điều Tàn" của hẳn ngang nhiên xuất bản trên đất chúng ta với giấy phép của Sở Phối Hợp Nghệ Thuật!

Những ai đã đọc những số VĂN NGHỆ của vẹm xuất bản khoảng năm 1951 thì thấy rằng chính những Xuân Diệu, Huy Cận, Chế Lan Viên, Thế Lữ, Tú Mỡ, Nguyễn Tuân đã viết những bài trang giảng đại hải chữ bới các tác phẩm của họ sau thời gian... chỉnh huấn. Họ không ngần ngại coi tác phẩm của họ là đồ bỏ là sản phẩm của thực dân, phong kiến tư bản, thối nát. Họ đã ném tác phẩm của họ xuống rãnh phân. Thế mà nay, chúng ta còn cho phép bọn lái buôn văn nghệ lôi ra, rửa sạch bằng nước "tài liệu dùng cho sinh viên văn khoa" xuất bản ào ạt. Tôi không phủ nhận giá trị nghệ thuật của thơ văn tiền chiến! Nhưng vẫn đề thăm định nghệ thuật thơ văn tiền chiến, nhất là các tác giả cỡ Xuân Diệu, Huy Cận, Nguyễn Công Hoan, những kẻ đang quay mồm chữ bới chế độ và nhân dân Miền Nam thậm tệ, phải được xét lại. Và đề hai mươi năm sau, hoặc hơn nữa, khi thống nhất đất nước, con cháu chúng ta xét lại cũng không muộn màng gì.

Tại sao Việt Cộng cấm phổ biến thơ văn của chúng ta ở miền Bắc mà chúng ta lại phổ biến thơ văn của họ tại miền Nam? Đó là một tai hại ghê gớm của chính sách tuyên truyền mà Sở Phối Hợp Nghệ Thuật phải chịu trách nhiệm và trả lời thân nhân những người đã bỏ mình vì kẻ thù Việt Cộng. Ai đã nhận danh các tác giả đang nắm những chức vụ cao cấp của nhà nước Việt Cộng để xin tái bản thơ văn của họ tại miền Nam? Những kẻ này âm mưu gì? Một sự trở gió hay một dọn đường cho Văn nghệ Bắc Việt hôm nay mà môi giới là thơ văn tiền chiến, dĩ nhiên thế. Hãy điều tra gặp những kẻ đứng tên tái bản tuyên truyền, thơ của Huy Cận, Nguyễn Công Hoan!

Tôi sẽ trở lại vấn đề này ở số tới. Bài này nhân tông thống Nguyễn văn Thiệu, tờ thái độ dứt khoát với bọn cò vô nội các hòa giả, thứ nội các dọn đường cho CS, tôi xin lưu ý quý vị nghị sĩ, dân biểu chống Cộng đến chiều hãy tỏ thái độ với sự trở gió văn nghệ. Và, Bộ Thông Tin của ông tổng trưởng chống Cộng quyết liệt Nguyễn Ngọc An nên nhìn cho rõ những lưỡi dao găm cực bén nhọn đang đâm vào cuộc đấu tranh văn hóa của miền Nam tức là hàng trăm cuốn thơ văn tiền chiến đang chờ Sở Phối Hợp Nghệ Thuật cấp giấy phép để thực thi sứ mạng đấu tranh của cha đẻ của chúng là bọn Huy Cận, Nguyễn công Hoan

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

Trong phim hiệp "Anh Hùng Xạ Điêu" có hai chú cháu họ Âu bị vô làm chính phái ghét như chó Thử nhất vì đàn rần và ngôn hàm mô công khốn lìn. Tây Độc Âu Dương Phong thì hành hiệp mờ mờ ần ần. Sau lần bị nhất dương chỉ đánh cho vỡ mắt, tuyệt tích giang hồ và rồi chết dưới tuyết trên ngọn Hoa Sơn lùn lượn vô cuối cùng mí Hồng Thất Công. Còn Âu Dương Công Tử là thằng oắt mắt sữa, trông cao ráo keng trai nhưng chỉ hứa lão, phá thối và có lời... hiệp dâm. Về sau, không ai nhắc đến Âu Dương Công Tử nữa.

Nước Giao chỉ hồi còn mat vận cũng có hơi người họ Âu: Âu Trường Thanh và Âu Ngọc Hồ. Cả hai Âu đều cầm cái dũa thần kinh tế trong tay và đều đưa dân tộc Giao Chỉ vào con đường đói rách: bàn cùng Âu Trường Thanh khi nhẩy bàn độc, vira mưa dũa vừa mưa miệng vung vút. Tây Độc đã cút sang Tây vực để lại sự nghiệp Honda Suzuki, Yamaha với những anh hùng tốc độ. Kế đó, Âu Ngọc Hồ trở tài kinh bang tế thế. Ông này chỉ học được một ngón võ duy nhất là "tăng thuế xuất quân binh" làm giàu cho tư bản ngoại quốc.

Mới đây, trên con đường quyết định tăng lương cơm cho quân nhân công chức, Âu Ngọc Hồ ngậm miệng không hề phát biểu về sự sai lầm của nhà nước. Dân Giao Chỉ mong mỏi Âu Dương Công Tử trở tài kéo vật giá cho nó tụt xuống khỏi cái thang chó đẻ và hũy thang đi, Âu Công Tử chưa trở ngôn nghề thì thôi, lại mưa dũa thần tăng thuế xuất quân binh hàng trăm món đồ. Người người lớp lớp, nguyên rủa, oán trách ngôn hàm mô công kịch độc của họ nhà Âu. Chuyện này, đời Âu Công Tử ra Hạ Viện luận vô miệng với các đảng dân biểu.

Còn nhớ, năm ngoái, Âu Công Tử khoe những lên về những cái mô đầu hóa của Giao chỉ dọc theo duyên hải từ Quy Nhơn đến Phú Quốc. Âu Công Tử bảo dân Giao chỉ sắp giàu to. Hồi ấy, tuần báo Con Ong lấy làm há há và đã cho que sắt chống căng mắt lên mà đời ngày chiến thắng vinh quang của Âu Công Tử. Bọn Con Ong chỉ chờ ăn phân khều ở dưới hầm mô đầu hóa của Âu Công Tử. Nhưng que sắt đã gãy, mắt đã mù mà cái hạnh phúc do Âu Công Tử phác họa thì lại hóa thành món "xi vè la panh". Âu Công Tử đã cho cả nước ăn thối thở trong trạng thay vì ăn phân khều tự dưới những cái mô đầu hôi.

Làm kinh tế kiểu chú cháu họ nhà Âu, kẻ ra thật dễ. Cứ việc tăng thuế Tăng thuế hột sen, tăng loạn cào cào và dềch cần biết hậu quả. Họ Âu đã làm băng hoại nền kinh tế Giao Chỉ. Bàn cùng hóa nhân dân là đờn của ma giáo Cộng Sản. Chẳng lẽ họ Âu, tờ sư bồ đề kinh tế, người quốc gia thật lực, lại đi vào con đường mòn Hồ chí Minh? Tôi dềch tin thế. Tôi chỉ tin Âu Công Tử là anh bắt tài vô tướng. Thủ Tướng Trần văn Hương đã nói một câu đê đời:

"Đi chợ tình mua cá, kh ng có cá phải mua tôm". Âu Ngọc Hồ Tổng trưởng chính là một con tôm, thứ tôm sứt đầu trong giỏ cá của Thủ tướng Hương vậy.

Kính gửi Âu Dương Công Tử, Nếu Công tử chỉ có tài làm đầu khở dân tộc, tuần báo Con Ong long trọng yêu cầu Công tử rút lui về vườn cho nó được việc. Người quân tử là người biết mình. Chỉ có kẻ tiểu nhân tham quyền cố vị mới không biết mình bắt tài vô tướng. Xin Công tử đừng bắt Con Ong nghĩ rằng Công tử làтип tiểu nhân, chỉ có tài hoa vô miệng.

Khi Âu Dương công tử hấp thụ võ công của Tây Độc Âu Dương Phong

A Hénh than xong, buồn làm sao Bắc Đẩu. Nỗi buồn của A Hénh chưa tan thì Trâu Đánh, Quốc Công, Mất Hiệ, Tuổi Dâu, Tạ Nho lảng xăng bước vào. Trâu Đánh Knoe nặng xỉ ngầu:

— Xong rồi, xong rồi, ký tên cả thầy năm tháng rồi. Ai ký thì ký lên.

Le Pou hỏi:

— Ký cái gì đó?

Quốc Công trình bày:

— Kiến nghị ủng hộ nội các Hòa Giải Rút.

Giáo Quý đã biết rõ cái nội các Hòa Giải Rút là gì rồi. Ông này kéo cái phéc mơ tuya quần roạt một phát:

— Chúng mày ký sự nghiệp của chúng mày vào tấm giấy chùi đít ấy, há? Tiên sư cha đứa nào nổi dáo cho giặc. Anh em Đười Ươi thân mến, bọn nó là lũ phản quốc, năm tháng chúng nó đã ký kiến nghị ủng hộ bọn thân Vẹm.

Trần Pi Giông cười nham nhở:

— Tôi cũng ủng hộ nhưng cóc ký tên. Tôi nghĩ... Le Pou chửi:

— Nghĩ cái mà bỏ anh á! Thánh tiên sư cả lò đờn nào cò vô bọn Hòa Giải Rút có giới hãy bước gần tao, tao sẽ thanh toán nó ngay út xuyt.

Trần Pi Giông nói:

— Anh gây chia rẽ hả?

Le Pou tỏ chí khí:

— Ông chỉ đoàn kết những người quốc gia thối, còn những thằng Vẹm năm vùng, những thằng đười ươi ăn cháo đãi bát, ông sẽ bắt chúng nó lòn trên ông. Trần Pi Giông tiều từ hỏi thối, mày có giỏi lên đây.

Trần Pi Giông sợ tái mặt:

— Bầm ông Le Pou, con là quốc gia,

Le Pou cười nga o nghệ:

— Cái đó còn xét lại. Mày quốc gia nhưng là thứ quốc gia Đờ Thùng cớ thằng Bất Chính. Nước này không khở vì tội quốc gia thờ ma Cộng sản cũng khở vì tội quốc gia giởng sờ Đờ Thùng.

Lúc đó, Mặc Rô đã lò dò trở lại: cuộc họp, Thăng đười ươi babilac này nhẩy chơi chơi:

— Thăng nào cò vô nội các Hòa Giải Rút thử lên tiếng coi. Tao đánh bỏ mẹ chúng nó ngay.

Mặc Rô cười áo vét tống ra:

— Mẹ kiếp, vô Hổ Nai — Gia Kiệm dềch ngầu thẳng nào.

Lý Cô Đơn nghe các ông đười ươi chống Cộng dềch chiều tờ chí, bình phẩm:

— Các bố cực hữu hung hăng con bọn xít quá.

Le Pou đáp lễ:

— Thừa ông Lý Cô Đơn, Giao Chỉ dềch phải là Phú Lăng Sa mà có những tờ tài, hữu, cực tà, cực hữu Giao Chỉ, trong công cuộc chống xâm lăng Cộng sản chỉ có hai hạng người là Quốc và Cộng. Cộng ở Hà Nội đang điều khiển lũ Cộng con chui rác trong bụng biển miền Nam. Quốc ở Saigon. Tội quốc gia vọng Cộng thì trốn trong váy vớ, lâu lâu tuyên bố vài câu thối như chớ chó. Và đặc biệt hơn, vì là miền tự do, có thêm ông "ở giữa" dề ca bài cò đờn.

Lý Cô Đơn bỏ ra về, định bụng mai sẽ chơi Le Pou trên nhật báo Tiếng Nói Cô Đơn nhưng vừa tới nhà báo đã bị phéc mề bu tích. Le Pou thừa thắng xông lên, chỉ mặt Quốc Công mà xi vè:

— Thăng ngắt ngư con tằm đi kia, tao tưởng mày là ruồi tái béo thì phải chống Cộng ra rít, ai ngờ mày hèn nhất, bĩ đời Ba mày đây, người miền Nam, từng bị mày chề không hiểu Cộng sản là gì. Ba mày không hiểu mà dềch chống Cộng quyết liệt thế này? Ông truyền lệnh cho mày, ngày mai hãy lái Con Tàu phản bội của mày giết lũ ra Côn Lôn mà ở, chờ ngày Tổng Thống Thiệu ban lệnh, phứ lít sẽ dẫn mày vấ vào chuồng cốp, Và chỉ vào mặt lũ cò vô Hòa Giải Rút:

— Chúng mày hưởng thụ kỷ nhất. Chuyện vừa giờ, chúng mày đi Tây âm âm. Bộ mọ cơm rùng mớ hay sao mà đặt bút ký kiến nghị chùi đít. Hay chúng mày ăn phải đồ dơ?

Nhị Kiều thỏ thẻ:

— Yên cầu trả tự do cho ông thầy của tôi là sư cụ Kính Râm.

Ồ, người ta chống Cộng thì các con mẹ lảng lơ này lại khuôn ông sư Kính Râm vào cuộc. Mặc Rô át giọng:

RÀI ĐỘC

★ PHÓNG SỰ SỐNG SỰNG PHÒNG TÍCH

— Mu điếc à ?
 Nhị Kiều xô :
 — Về hỏi ông cố Du nhà mày xem tao có điếc không
 Xí, ông cố Du giải đáp thắc mắc tâm tình, tao nghe rõ hết.

Mặc Rô quạt chả chó :
 — Không điếc mà người ta bàn chuyện sống còn của dân tộc, mày lại âm ông Sư Kính Râm... Mày tưởng dân tộc này chỉ có mình thầy mày mất tự do thôi à ? Ô, mười mấy triệu đồng bào ta đang sống trong hòa ngục miền Bắc và còn biết bao đồng bào miền Nam hăm hiu sống ở những nơi mất an ninh đang bị CS quàng tròng vô cớ. Những người đó có tội gì ? Nay chiếu theo phép nước, đưa nào phạm pháp thì nó vô tù, bắt kè nó là ký rì. Thầy mày không lo gõ mõ tụng kinh lại lo chữa chấp lư trốn quân dịch và đầu tài liệu CS, tội đáng vào tù còn tranh đấu cái khi mốc gì nữa đây. Phép nước không vị ai cả. Cố đạo mua xe hơi lậu cũng vào tù. Cố đạo nhục mạ cá nhân trên báo tí như cố đạo Trần Du phi báng, vụ không thăng văn nghệ tạp lục Tùng Lâm, vẫn bị ra tòa như thường.

Nhị Kiều nghiêng răng ken két :
 — Mày hạ thầy tao, hả ?

Mặc Rô nói :

— Cứ tri bầu mày vào Hội Đười Ươi chỉ để mày tranh ông sư Kính Râm thôi à ? Bộ hàng ngàn xác chết bị chôn sống ở đơn vị mày không quan hệ bằng ông sư ư ? Ai chôn sống hàng ngàn đồng bào ta ở đơn vị mày ?
 Chó à ? Không Cộng sản đấy. Nay chúng tớ bàn cách diệt Cộng Sản thì mày lại phá bình.

Nhị Kiều xấu hổ, phủi phủi. Le Pou hét :
 — Tiếp tục quạt ngã bọn cò vô Hòa Giải rút đi.
 Đưa nào phá thói ông bán súng nước chết ngay tại chỗ.
 Trần Pi Giông gạ gẫm :
 — Phần nào thôi, các bạn.
 Le Pou phóng trái đấm gió :
 — Điu bạn với anh. Truất phế chức tổng thư ký của anh đây.

Le Pot rút ra tấm giấy, đọc :
 — Xét vì anh Trần Pi Giông vừa là nhân viên số Đố Thùng vừa là... thân vẹn, chúng tớ, 50 thành ô-kê Salem búng chức Tổng thư ký của anh ta.

Dân báo Phạng từng bị Trần Pi Giông đón đường đòi đánh hồi hần viết bài "Đổi thời mĩ tông Xĩa" trên tuần báo Con Ong, lấy làm há hê mà đi một đường "Ai về miền Cái sản đi cư" :

— Cả lò anh Trần Pi Giông, cái đuôi vẹn của anh bị chặt bỏ nó rồi nhè !

Tạ Mai Đình đánh thêm :
 — Hết lớn em gái Nhị Kiều rồi, Pi Giông ơi ! "Cu hời cu hời bảo cu hay... Có ngày rồi cũng thốt dao phay mà."

Trần pi Giông buồn nom thấy. Hề thằng này buồn, mặt nó lại nghệt ra một sự bang bạnh ở Kiên Hòa thuở nào.

Mặc Rô nói :

— Vẹn nó vừa thành lập chính phủ ma đó, các bạn hay chưa ?

Khi ấy, Trọng Táo đã bước vào, than thở :
 — Thằng Trương khởi Đại Bang bết xà lù bú dù con khi quá. Nó bỏ, nó giận nó đi chơi làm tôi xấu hổ.
 Vi Rồng nói :
 — Kệ bố nó, nó đi bệnh gái đây. Nó điếm chứ bạn đâu sợ gì. Bạn là một thanh niên quả cảm và nhiệt huyết. Bạn chống Cộng nhất nhì Giao chỉ ta. Bạn hãy tiếp tục bàn chuyện đến chiều với chúng tôi và kệ bố thằng Đại Bang.

Trọng Táo lắc đầu :
 — Có lẽ, tôi phải lập một khối mới. Đó là khối Đối Lập. Chủ tịch Ma Cao là người hiểu được tôi. Ôi, cái nhục Đại Bang bỏ đi chơi hôm nay biết bao giờ mới rửa được.
 Hoa Râm Bụt nháy mắt :
 — Đề em rửa cho.

(KỶ SAU TIẾP)

CỬU SỪNG

Phiên họp thiếu nảo nhất của Cái Bang

PHIÊN HỌP THIẾU NẢO NHẤT CỦA CÁI BANG!

Hơn một trăm nhân viên Cái Bang đã biến đi mất tiêu trong phiên họp ngày 14-6-69. Cả những bố thuộc phe bô cu lần những bố thuộc phái điều hâu, đếm mả, đếm miết cũng chỉ được có hơn ba chục mạng.
 Bang chúa Nguyễn Tân Dân đã phải phát súng lên đề rồi lăm bầm chười thẳm trong bụng : « Ta sẽ liên lạc ngầm mĩ lý ra-đô để cho họ xướng danh những tên vắng mặt cho mà coi. Tiếc rằng tờ báo của ta, vì chẳng có ma đại nào ủng hộ cho nên mới chết non chết yếu, nếu không thì ta sẽ điều bọn thuộc hạ viết cho đám bầy phát đề cho trắng mắt ra ! »

Một số các nhân viên thuộc nhóm "tích cực đi họp nhưng chủ trương ngậm miệng ăn tiền đã, đề nghị lên ban chúa cho tạm thời phọc mê bu tích vì dù có họp đi chẳng nửa cũng không có đủ túc số để biểu quyết. Thiệt ra thì họ cũng chỉ mượn có đó mà thôi. Bởi lẽ bữa nay là ngày thứ bảy. Mà thứ bảy thì người ta để bận bịu với nhiều công kia việc nọ lăm lăm.

Nào là đưa vợ con đi cấp nghỉ cuối tuần. Nào là bạn tớ lơ phôn cho mấy tên khôn kiếp đề dân dò một chân Maojinner. Ấy là chưa kể đến cái việc hệ trọng nhất hèn hò mĩ một con bé cha cần chú kiết nảnh đây.

Nhưng Bang chúa đã cương quyết gạt phắt cái đề nghị ấy.
 Rồi ông biểu mọi người phải đi khắp nơi để tìm kiếm những người vắng mặt trở về họp, không cần tìm về đồng đủ. Chỉ cốt làm thế nào cho đủ túc số để biểu quyết thôi.

Một nhân viên Cái Bang bèn hỏi :
 — Bầm thưa Bang chúa, biết tìm họ ở đâu bí giờ ? Trời cao đất rộng thế này, họ đi tiểu ngạo giang hồ không có một nơi trú chân nhứt định, việc tìm kiếm e rằng khó lòng mà thực hiện được. Chỉ tốn phí thì giờ vàng bạc mà thôi.

Tức thì bang chúa gất um lên mà rằng :
 — Cứ một người có mặt thì phải chịu trách nhiệm tìm kiếm một người vắng mặt. Ở cõi đời này không có việc chi là khó cả. Cái khó nhất là sự không ngưng ngấp khi ký tên vào sổ lương, trong khi mình cứ trốn họp hoài hoài, thế mà họ còn hạ bút ký được, huống chi là cái việc đi tìm kiếm. Và lại, bọn cái Bang đâu có phải là đồ ma quỷ chi, Chúng nó đi tới đâu là giống trống mớ cờ ca bài con cá tới đó. Hỏi thăm đề ợt mà.

CÓ CÁI GÌ MÀ KHÔNG PHẢI LÀ ĐỒ NHẬP CẢNG.

Phải nói rằng, nước Mĩ thân yêu của chúng ta là một nước có nhiều thứ hàng được nhập cảng, nhiều vào bất nhất thế giới, Xin các vị cái B ang, xin các vị to đầu, cứ thử sờ vào người mà coi, để soát xét lại xem có những cái gì trên người chúng ta được cái vinh hạnh là đồ lô canh ?

Khó lắm! khó lắm! Từ cuốn sổ tay cái bút chì nguyền từ, cái đồng hồ đeo tay, giầy thì đeo tolex, oméga longine nghèo thì seiko, hoạ mai chỉ có cái thân xác mới là đồ lô canh chính cống. Tuy nhiên, chả ít thì nhiều nó cũng đang bước vào con đường lai căng hoá. Hề mở miệng là đá phun ra những tiếng ô-kê, then kiu, tùm lum, tà la.

Hóa cho nên nhà nước bèn chủ trương một vụ úynh thuế vào các hàng nhập cảng thuộc loại xa xỉ phẩm, đại khái như thuốc Tây, la de, sửa giầy.v.v...

Quốcchội bèn nổi giận, nghĩ rằng Hành pháp đã dám qua mặt Lập Pháp, một sự việc quan trọng như thế. ảnh hưởng trực tiếp đến đời sống nhân dân như thế mà không thảo luận mĩ mình, mà lị đơn phương giải quyết lấv.

Người ta đập bàn, người ta la ó, định ninh rằng phen này sẽ có thể bắt máy cha Hành pháp phải ra điều trần.

Nhưng Hành pháp tỏ ra cứng can trường lăm, người ta cứ ình khó để rồi giải thích rằng: "Cái vụ đó đâu có phải là tăng thuế. Đó chỉ là một sự tăng thuế phân xuất quân bình, úynh vào hàng nhập cảng mà thôi. Không có ăn nhập gì đến chính sách thuế khoá cả. Vậy thì khỏi cần phải thảo luận."

Đề trấn an dân chúng, người ta lại còn nhất nhữ thiên hạn rằng: "Đừng có lo con bò trắng răng! Chỉ những thứ hàng xa xỉ mới tăng giá. Còn các thứ khác như gạo, thịt, rau củ vườn phải bán theo giá củ như luật định. Đưa nào bán quá giá sẽ bị vô cái nhà pha, ăn cơm cá mả!

Vậy thì làm thế nào để thoát khỏi cái vùng ảnh hưởng của sự tăng thuế phân xuất quân bình này?

Cửu Sừng ngồi suy đi nghĩ lại, thấy chỉ còn có một giải pháp như thế này, xin viết lách ra đây đề bà con cò bác coi chơi:

— Ta giả từ các thứ la de, cà phê, sửa để uống nước là đun sôi, hoặc nước mưa, vừa mát ruột lại vừa lành. Ông cha chúng ta, ngày xưa đâu có cần cà phê, đâu có cần lade mà vườn đánh giặc như điên và vườn sống nhàn.

— Ta sẽ hít thuốc lảo miết là li dị hẳn với các thứ thuốc lá khôn nạn như 555, Camel, Lucky, Winston. Hít thuốc lảo khoái lắm. Nhất là vào những sáng ban mai ta cho vào nỏ một điều rồi hít một hơi sẽ say đứ đừ, có đôi khi ngã quay cu lơ. Cái say thuốc lảo còn đứ đừ, ghé góm hơn là say thuốc phiện.

Nó say thiệt sự chứ không tơ lơ mơ theo cái kiểu đi mây về gió.

Bởi thế mới có câu :

« Nhớ ai như nhớ thuốc lảo »

« Đã chôn điều xuống lại đào điều lên. »

— Ta sẽ lia bỏ cái ước mơ sấm Tì vi, radio, magnétophone. Mà kể ra Tivi cũng chẳng có cóc khò gì đề coi. Từ khi nền văn nghệ tạp nhạp Tùng Lâm bị tiêu diệt, nên cái lương Hi Lạp La Mã được thay thế với những pha múa gươm gõ tuy được khán giả bình dân khoái tí thiệt đấy, nhưng xét ra thì cũng cá mè một lứa.

Kết luận : cứ ăn cơm nhà rồi ăn cơm người luôn mĩ vợ là tốt hơn hết. Khỏi lo cái nạn đất đỏ.

NOC ĐỘC

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cạo

CON ONG HỎI THĂM SỨC KHỎE ÔNG KINH TẾ VỀ VỤ TĂNG THUẾ

- ☑ Tăng thuế mà nói rằng không tăng là một lối ngụy biện rẻ tiền
- ☑ Đừng tưởng chỉ có nhân viên Bộ Kinh Tế mới biết uống la de, còn binh sĩ chỉ biết uống nước lã

Sau vụ tăng thuế phân xuất quân binh đối với 180 loại hàng, làm cho giá cả trên thị trường tăng vọt, ông kinh tế đã không biết lối "ở ẩn" cho được việc, lại còn bày đặt họp báo ăn nói lèm bèm khó nghe nên bắt buộc Con Ong phải "hỏi thăm sức khỏe" ông kinh tế về vụ tăng thuế.

Bây giờ ông hãy gồng lên

BỐC THỐI

"Người quân tử
«bịt mũi mà đọc!»

CÁI LƯỚI

Sau khi MTGPMN lập cái gọi là "chính phủ cách mạng lâm thời" nước cộng hòa nam VN, hãng thông tấn AFP của Tây bên ra một bản nhận định rằng trong cái chính phủ đó chẳng có đứa nào là cộng sản, ý nói toàn là người Quốc gia!

Ai lại không biết những tên như Huỳnh Văn Phát, Trần Bửu Kiếm, Trần Nam Trung Lưu Hữu Phước v.v., toàn là bọn đảng viên Cộng sản gốc cán bộ cao cấp của Cộng sản BV. Bọn AFP tất nhiên cũng biết như vậy, nhưng vẫn cứ muốn phá thối chơi, nên bảo rằng chính phủ của MTGPMN không có người Cộng sản.

Người ta nhớ rằng trước kia, tất cả những chiến sĩ quốc gia tranh đấu cho nền độc lập của VN, thì Pháp đồ riết cho các vị này là Cộng sản. Bây giờ với những tên Cộng sản chính cống, Pháp lại muốn cho họ là người quốc gia.

Cho nên, người ta không lấy làm lạ khi vào hồi đệ II thế chiến, DeGaulle phải nên nỉn liên quân Anh Mỹ đổ bộ lên đất Pháp để đánh Hitler, sau này, DeGaulle còn âm ức trách móc rằng Mỹ đã tham chiến chậm quá thể chiến xảy ra từ năm 1931 mà mãi đến cuối năm 1941 Mỹ mới nhẩy vào vòng, khiến nước Pháp đã rơi vào tay Đức sau 40 ngày chiến đấu, và DeGaulle đã cong đít chạy ra ngoại quốc. Nhưng bây giờ, khi Mỹ vào VN giúp dân VN đánh cộng sản, thì DeGaulle nhiều lần kêu um lên là Mỹ hiếu chiến xâm lăng v.v. Thì ra tất cả những kẻ làm chính trị đều ích kỷ, và bọn ích kỷ bao giờ cũng thối.

(Xem tiếp trang 5)

mà dờ mũi chích của Con Ong.

1) Trong cuộc gặp gỡ báo chí sáng ngày 14-6, ông Tổng Trưởng kinh tế đưa ra ba điều minh xác, điều thứ 2 nói rằng:

"Bộ Kinh tế minh xác là không nhằm tăng thuế mà chỉ là điều chỉnh lại một số ít phân xuất quân binh trên các loại hàng nhập cảng. Biện pháp này chỉ ảnh hưởng đến một phần nhỏ của thị trường trên các hàng ngoại nhập hầu nâng đỡ hàng nội địa. Vì thế, những đồng bào đầu tư vào nông nghiệp, ngư nghiệp và kỹ nghệ hóa sẽ được chính phủ đặc biệt nâng đỡ. Các giá đường, gạo, xi măng phân bón tuyệt đối không thay đổi giá cả."

Ồ, Tổng Trưởng nói như trên mà nghe lọt tai à? Dân nước này đâu phải toàn là con nít nên ai muốn nói gì thì nói?

Ông tăng thuế mà bảo là không tăng, chỉ "điều chỉnh" thôi, sao ông khéo né tránh thế? ông bảo không tăng thuế, tại sao Nghị Sĩ Oánh, chủ tịch Ủy Ban Ngân sách Tài Chánh Thuế khóa Thượng viện lại nói rằng: "bây giờ thì phân xuất quân binh đã mặc nhiên trở thành một sắc thuế có tác dụng tăng số thu cho ngân sách Quốc gia".

Ông bảo biện pháp tăng thuế "chỉ ảnh hưởng đến một số nhỏ hàng ngoại nhập", nói như vậy, một là ông không biết ngược, hai là ông coi dân nước này như những cục đất. Trên 180 thứ hàng bị tăng thuế mà bảo là một phần nhỏ? Và khi hàng ngoại nhập tăng một thì kéo hàng nội địa tăng 10. Chỉ mới nói chuyện tăng lương mà hàng hóa đã tăng vùn vụt, huống chi là nói chuyện tăng thuế?

Ông bảo ai đầu tư vào nông nghiệp và ngư nghiệp sẽ được nâng đỡ 1 nâng đỡ ở chỗ nào khi máy thủy động cơ tăng thuế, máy cày máy bừa tăng thuế?

Đến khi nói giá gạo tuyệt đối không tăng, thì quả là ông can đảm cùng mình. Nhà tăng Ma-Tít của bên báo trước đây ăn gạo thơm, bây giờ đất quá phải ăn gạo xấu, mới chủ nhật đi đong 40đ lky, sáng thứ hai, vẫn thứ gạo đó đã tăng giá đến 42đ. Ông toàn ăn đồ tây thì làm sao biết được gạo có tăng giá hay không?

2) Trong vụ tăng thuế lần

này, vô lý nhất, là việc đánh thuế tồn kho.

— Hàng còn trong kho, phải chịu thuế mới.

— Hàng đang lấy ra, cũng

(xem tiếp trang 5)

Chuyện lạ có thật

MỘT ÔNG DÂN BIỂU

ví mình là... chớ!!!

SAIGON— Hôm 16-6 Vừa qua. Hạ viện đã họp phiên khoáng đại để tấn công CP về vấn đề tăng thuế. Sau đây là những lời tuyên bố đã được đăng nhật trình:

— Dân biểu Phát tuyên bố: Việc tăng thuế là "phản dân chủ, bóp nghẹt đời sống công nhân".

— DB Thụy bảo nghị định tăng thuế của Bộ kinh tế làm giảm tinh thần chiến đấu của dân tộc, gây tai hại cho Quốc gia".

— DB Quý: "Cách đây 6 tháng chính phủ hứa không tăng vật giá, vì là một chính sách thất nhân tâm. Nhưng thì Tướng đã không giữ lời hứa."

— DB Nhựt: "Nếu có phân ứng đòi lật đổ CP thì tôi cho đó là 1 điều đương nhiên."

— DB Huy: "việc tăng thuế là moi tiền dân ngu, quý vị có nói gì thì họ cũng cứ làm. Chúng ta hoặc bắt tin nhiệm, hoặc đề dân mời họ xuống khi đã bị móc hết tiền đến đồng xu cuối cùng".

— D.B. Hưng (mỹ danh A-Hiến, thường chỉ đến Hạ viện ký tên vào sổ điểm danh rồi bỏ chạy, hôm nay có ở lại họp đảng hoàng): "một số thương gia đã ngừng hành nghề vì không còn tiền đóng thuế."

— DB Anh: "biện pháp tăng thuế là 1 trái bom nguyên (Xem tiếp trang 5)"

"Ngồi buồn gai hàng dài lần lần (trích lao trung lãnh vận)"

RUỒI TÁI BÉO ĐƯỢC BẢO VỆ

Trước đây, những thằng viết cho "con ong" chẳng hiểu ngu đại thế nào, lại chích ngay vào tờ báo Tin Sáng của ông Dân Biểu Ngô Công Đức, thế là con Ong bị ghét, bị ông Tư Trời Biền gọi là con ruồi. Rồi luôn tiện, ông gọi luôn bọn đi cư năm 1954, 1955 là bọn "ruồi tái béo", ông chửi: "thậm tệ, đó là bọn ăn trâu rỗng đen, nào là bọn Tàu Mỹ chớ vào Nam bò lồm ngồm như cua v.v. Bọn "ruồi tái béo" biết thân phận mình là dân ăn nhờ ở đậu, nên đành nín khe chịu trận.

Thế rồi, cơ quan ngôn luận của đảng chống ruồi tái béo chẳng may bị đóng cửa. Đợt một, lệnh ban ra là 6 ngày. Thấy rõ lệnh ban ra đợt nhì thêm 24 ngày nữa, vị chỉ là 30 ngày chẵn. Nhưng thấy hay còn rõ, lệnh lại ban ra đợt ba thêm 60 ngày nữa, vị chỉ là 90 ngày chẵn. Đứng chín nút, sướng nhè. Ở nước này, có lẽ chưa có tờ báo nào được đặc biệt ưu ái như vậy, được chiếu cố 3 đợt liền! đợt nọ chưa kịp ra, đã đóng luôn đợt kế tiếp!

Trong thời gian báo của ông DB được nghỉ chín nút, Thượng viện lại loi "cái gọi là quy chế báo chí" ra thảo luận, và đã chung quyết ngày 12-6 vừa qua.

Trong dự luật, người ta thấy có khoản 5 điều 72 ghi rằng: "Trường hợp một tư nhân bị phi báng hay mạ lỵ, phải có đơn khiếu tố của người bị phi báng hay mạ lỵ. Nhưng công tố viên sẽ phát động quyền công tố nếu sự phi báng hay mạ lỵ nhằm một nhóm tư nhân thuộc một tôn giáo, địa phương hay sắc tộc và có mục đích gây chia rẽ, hận thù".

Như vậy, một khi khoản trên thành luật nếu có kẻ nào phát động một chiến dịch mạt sát "ruồi tái béo", mạt sát bọn "Tàu Mỹ chớ vào Nam bò lồm ngồm", thì công tố viên sẽ kiện kẻ đó ra trước tòa quan trọng dù "ruồi tái béo" không hề đi kiện. Nhưng Gai Sĩ ngồi buồn gai hàng mà nói vậy mà chơi thôi chứ sức mảy mà ai dám kiện ông Dân Biểu. Cho nên, bây giờ ông Dân Biểu vẫn cứ có quyền tái phát động chiến dịch công tố sát trùng vào "ruồi tái béo" vẫn có quyền đuổi cái bọn đi tàu Mỹ vào bò lồm ngồm như cua ở cái đất này "đi chồ khác chơi" mà đểch ai dám làm gì cả.

KHÓ NGU!

Nhân đề cập đến quy chế báo chí. Gai Sĩ xin nói chuyện đến những điều kiện để một người có thể làm báo.

Theo điều 7: "Chủ nhiệm, chủ bút và quản lý phải hội các điều kiện sau đây:

— Có quốc tịch Việt Nam.

— Có ít nhất 25 tuổi tính đến ngày nộp hồ sơ khai báo.

— Không có tiền án về tội đại hình hoặc không có án tù về tội tiểu hình, không kể các tội sơ suất bất cần.

— Không có hành vi nhằm mục đích tuyên truyền hay, thực hiện chủ nghĩa cộng sản.

— Chủ nhiệm, chủ bút, quản lý một trong ba người này không giữ chức đầu biểu hay nghệ sĩ.

— Chủ nhiệm, chủ bút hoặc phải có một văn bằng báo chí được hội đồng báo chí công nhận, hoặc có văn bằng Đại Học hoặc đã làm Thơ ký tòa soạn trong khoảng thời gian tổng cộng trên một năm hoặc đã làm ký giả trên hai năm tại một hay nhiều cơ quan báo chí, thông tấn hay đại phát thanh hoạt động hợp pháp ở VN hoặc đã làm chủ nhiệm, chủ bút trên 6 tháng".

Trong 6 cái điều kiện kể trên, có cái khoản 4, tuy bề ngoài có vẻ chống cộng, có thể đem bán lấy tiền đóng gạo, nhưng nó hết sức vô lý, và là một kẻ hở để bàn tay của chính quyền có thể luôn luôn bóp mũi những thằng nào nhà nước ghét muốn cho nó ra báo.

Nếu một kẻ có "hành vi nhằm mục đích tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa cộng sản" thì kẻ đó đã phạm vào điều cấm kỵ trong hiến pháp 9 nút (Điều 4), nó đã bị bắt nhốt đê ra tòa đại hình lãnh án, làm gì còn có thể sống khời khời để nộp đơn xin ra báo. Còn những kẻ chưa hề lộ hành vi nhằm mục đích tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa cộng sản, nghĩa là chúng chưa bị bắt, chưa có án, thì dù chúng định ra báo để nhằm mục đích đó chẳng nữa, ai mà biết được. Bè chúng, xưng tội" với bộ thông tin hay sao?

Cho nên, cái khoản 4 kể trên phải bỏ đi, vì nó vô lý lắm. Thằng nào con nào không có án, cứ cho nó ra báo. Khi nào nó tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa cộng sản thì cứ việc bỏ bốp, biết đâu mà ngăn cản trước? nếu khi thành luật báo chí mà vẫn còn khoản trên, thì khi ghé thặng nào nhà nước chỉ cần nại lý do rằng nó có hành vi tuyên truyền và nhằm mục đích thực hiện chủ nghĩa cộng sản thế là nó đừng hòng ra báo. Rút cục, luật báo chí chỉ là đồ bỏ,

BA VỊ TỔNG - TRƯỞNG

BA TÂM GƯƠNG KỶ - LUẬT

1. Ngày 5-5 vừa qua, giáo sư Nguyễn Ngọc An, Tổng Trưởng Thông Tin chiều hỏi ra điều trần trước Hạ viện về Thông tin Báo chí.

Trong dịp này, khi có dân biểu đặt vấn đề đóng cửa báo, giáo sư Tổng Trưởng đã dần dần chứng cứ phê của Thượng cấp về việc đóng cửa Báo Chính Luận, và tuyên bố đại ý ông chỉ như "thiên lôi chỉ đầu đánh đậy", mọi quyết định đóng cửa báo đều "bên trên xuống", chứ ông không tự ý làm.

2. Tối Ngày 26-5, trong lễ kỷ niệm một năm chấp chánh, Thủ Tướng đã tuyên bố sẽ tăng lương cho công chức và quân nhân.

Sáng sau, 27-5, Ông Tổng Trưởng Tài Chánh tuyên bố ông không hề biết gì về chuyện tăng lương, đó là truyện "ở bên trên làm", và không biết sẽ lấy đâu ra tiền để tăng lương?

3. Ngày 13-6 vừa qua, một ngày thứ sáu 13 xui nhất trong các ngày thứ sáu 13, ông Tổng Trưởng kinh tế đã công bố nghị định tăng thuế phân xuất

quân binh đối với gần 200 loại hàng.

Sáng sau, 14-6, ông gặp gỡ báo chí. Có thẳng nhà báo hỏi về vấn đề đánh thuế hàng tồn kho, ông cho biết:

— "Tôi cũng thấy đó là một sơ hở kỹ thuật, nhưng trước quyết định của Hội đồng Nội Các, tôi chỉ là kẻ thừa hành!"

— Thằng nhà báo lại hỏi: — "Tại sao trong khi họp Hội Đồng Nội Các, ông Tổng Trưởng không trình bày hơn thiệt?"

Ông Tổng Trưởng trả lời: — "Với tư cách là chuyên viên kinh tế, tôi đã hết sức trình bày, nhưng..."

Ba hành động của 3 vị Tổng Trưởng trên là ba tấm gương kỷ luật sáng chói, đáng cho mọi người soi chung. Cả ba vị, tuy làm tới T.trưởng, nhưng đều có tinh thần kỷ luật cao độ, chỉ biết hành động theo lệnh trên.

— Ông Tổng Trưởng Thông Tin đã đóng cửa báo theo lệnh trên,

— Ông Tổng Trưởng tài

chánh đã tăng lương theo lệnh trên, dù ông chưa biết sẽ lấy tiền ở đâu

Ông tổng trưởng kinh tế tăng thuế theo lệnh trên, mặc dầu với tư cách là một chuyên viên kinh tế ông thấy việc đánh thuế tồn kho là một sơ hở. Mặc dầu ông đã hết sức trình bày, nhưng Nội các không nghe

ông vẫn hoan hỉ thi hành.

Đó là 3 tấm gương kỷ luật quý giá, nó chứng tỏ những người làm lớn phải biết tuân lệnh trên, dù lệnh đó trái ý mình;

Là mộ đũa vô danh tiền tốt, mỗi khi bắt bính với, chủ tiệm Minh Võ, lại định xin thôi viết cho con ông đề bảo

về chút danh dự tối thiểu. Nhưng nghĩ đến những tấm gương kỷ luật cao độ, nghĩ đến đồng lương hiện tại, nên thà bị coi thường, chứ nhất định không xin thôi nữa.

Đũa nào phao tin đồn nhảm chuyện xin thôi, ông đánh bô mợ.

bốc thối

(Tiếp theo trang 4)

VẪN CÒN THỐI I

Cách đây 4 tuần, con ông đã "hỏi thăm sức khoẻ" một trường "Phe" ở Saigon. Sự "hỏi thăm" đó đã có kết quả tốt. Nên số này, anh chàng bốc thối đã bốc thối loạn cả lên.

Nhưng theo nguồn tin riêng của Bốc Thối, thì ngôi trường này hãy còn nhiều cái thối lắm cần phải "xát xà bông" thêm may ra mới khá.

Nếu là trường tư của một bọn lý tài thì không sao, vì tất cả mọi việc làm của tư nhân dù là làm văn hóa hay giáo

dục, đều nhằm mục tiêu kiếm lời. Kề nào bảo rằng mình không mong kiếm lời thì một là điên, hai là bịp. Nhưng là trường học của một tôn giáo, có thánh bôn mạng là một người; chuyện mở trường dạy kẻ nghèo, mà quá khắt khe về chuyện tiền tài, là điều không người được.

Chẳng hạn, trong số Giáo sư và Giáo viên của trường Có những người dạy liên tục hàng mười mấy hai chục năm, dạy từ Hà Nội vào Saigon, và được trả lương tháng, thay vì tính lương giờ. Nhưng năm ngoái, vào dịp Tết Mậu Thân, cái trường bị đóng cửa hai tháng, thế là trường sợ thiệt, quay ra trả lương giờ thay vì lương tháng như trước. Mà lương giờ, thì hệ trường đóng cửa là treo mồm. Hồi rằng trường lớn, lâu đời hàng thế kỷ, lại theo đuổi toàn là những mục tiêu cao đẹp mà làm như vậy, liệu có người được không.

Ngoài ra đối với những người thâm niên, trường thường cố ý tìm những lỗi lầm nhỏ để có cớ sa thải, để lấy người mới vì người thâm niên hưởng thù lao cao hơn người mới. Ví dụ một người đã dạy cho trường được 20 năm, mỗi giờ hưởng thù lao 150đ, nhưng người mới vào chỉ được 95đ, hoặc 100đ. Như thế đuổi người cũ, thay bằng người mới, trường

"đề ra" mỗi giờ được ít nhất 50đ.

Những người đi làm sở Mỹ kể rằng sở Mỹ hay tăng lương lắm, có khi mỗi năm tăng hai ba lần cũng khoái. Nhưng khi l

người đã lên đến nước lương chót rồi, thì coi chừng, sẽ bị soi mói từng ly từng tý, và chỉ cần một sơ hở nhỏ là bị sa thải để nhận người khác với mức lương thấp hơn. Chỉ có bọn tư bản Mỹ đề như thế, ai ngờ trường đạo mà cũng bắt chước như vậy rui

Bốc Thối được nghe một chuyện khác: gần đây, có giáo viên đã dạy cho trường được 20 năm. Vì có một lỗi nhỏ nào đó, nên bị một học sinh ghét (vì bị trừng phạt) tố cáo với ông Giám Học.

Thay vì chỉ ghi nhận lời tố cáo, rồi điều tra, và hàng ngũ giáo chức tự xử với nhau thì Giám Học đã bắt tên học trò tố thầy viết lời tố cáo trên giấy trắng mực đen, và muỗa cho chắc ăn, còn bắt tên học trò tố thầy nói vào máy ghi âm để thu bằng làm bằng chứng. Phải chăng mục đích của trường là dạy cho học sinh biết cách tố thầy thế nào cho đủ bằng chứng cho đúng kỹ thuật tố cáo?

Con Ông hỏi thăm

(Tiếp theo trang 4)

bị tăng thuế, kè cả phần đã lấy ra khỏi kho rồi.

— Hàng "dui que me sirt" ế ăm: nằm trong kho từ mấy năm, bây giờ cũng phải chịu thuế mới.

— Hàng đã bán rồi, làm hóa đơn rồi, nhưng chưa kịp lấy ra cũng phải nạp thêm thuế!

Làm thế thì có khác gì "bóc lột" dân tiêu thụ. Thủ hỏi l người đi mua l món hàng vào chiều hôm trước đã làm hóa đơn, nhưng vì ngân hàng đã hết giờ làm việc, không đủ tiền lấy ra ngay, để đến sáng mai. Nhưng ngu dầy mới biết món hàng mình đã mua muốn lấy ra phải trả thêm một số thuế nữa, có khác gì người bị ăn trộm?

Ông Tổng trưởng cũng đồng ý là việc đánh thuế tồn kho có sơ hở, nhưng với tư cách Tổng Trưởng Kinh Tế, tại sao ông chịu đặt bút ký một nghị định mà mình biết là có sơ hở. Nếu làm tổng trưởng mà chỉ cần biết nhắm mắt ký "theo lệnh trên", thì một thư ký quen làm cũng được, hà tất phải cầu cạnh người này người nọ. Ông có chuyện sau khi Thủ Tướng Anh phá giá đồng Anh kim, Tổng trưởng Tài chánh Anh đã từ chức không?

3) Bây giờ xin hỏi thăm sức khỏe "cái gọi là" ông Đại Diện Bộ kinh Tế trong cuộc họp báo của Tổng Trấn Saigon ngày 14-6r

Cái ông này đã ông ông tuyên bố rằng tăng thuế trong lúc này là l biện pháp tốt đẹp của Chính Phủ. Biết rồi! khỗ lắm, nói mãi l Là công chức, thì cái dèch gì của Chính phủ lại không tốt đẹp. "Ấy" của chính phủ cũng thơm, hưởng chi là biện pháp tăng thuế. Cho nên, ông ta có quyền bốc thối chính phủ, nếu không "vén môi" lên nói rằng: cần phải tăng thuế, vì nhiều món hàng ở VN hãy còn rẻ hơn ở ngoại quốc.

Ví dụ, ở ngoại quốc, ông ta đã phải uống với giá 70đ một chai la de l

Mẹ kiếp l nếu ông chui vào những hộp dòm ở bên Tây bên Mỹ thì có khi phải uống với giá 700 hay 7.000đ một chai la de cũng có, chứ đừng nói là 70đ. Hơn nữa, la de của

ngoại quốc dù có đắt, nhưng lương người ta nhiều. Khi có thẳng nhà báo ngửa con ráy quá móc họng ông ta rằng: nhà ông thử tính xem lương của một tên lính Mỹ uống được bao nhiêu chai la de, và lương l người lính VN uống được bao nhiêu chai la de?

Cái nhà ông này bèn trả lời ầu rằng: lính VN không uống la de, la de chỉ bán cho một số người ở hậu phương, lên giá là phải. Mẹ kiếp, có lẽ phải là nhân viên bộ Kinh Tế mới biết uống la de, còn lính tráng toàn là bọn "quê một cục" nên chỉ biết uống nước lã?!

Nhà ông nên biết rằng lính không có tiền uống la de vì đói quá chứ không phải chỉ biết uống nước lã, nghe chưa?

MỘT ÔNG DÂN BIỂU VÍ MÌNHLÀ... CHÓ!

(Tiếp theo trang 4)

tử ném vào dân chúng và người ném cũng chết theo luôn."

— DB Nho: "Nếu Q.H không bắt tin nhiệm chính phủ thì chính dân chúng sẽ bắt tin nhiệm Quốc Hội."

— DB Thời: "Mý đã đâm sau lưng khi làm áp lực chính phủ và tăng thuế"

Đặc biệt, sau khi các DB nhát biều như trên. DB Trần

văn Phiên đã ví von thái độ của thủ tướng Hương đối với Quốc Hội như là "chó sủa mặc chó, người bộ hành vắn đi". Ký giả của báo Chính Luận tại Hạ Viện có chưa thêm rằng "người bộ hành ở đây ý nói là thủ tướng Hương".

Ông DB Phiên quả là người có tài ăn nói. Là một DB mà ví những lời DB phê bình thủ tướng là "chó sủa" thì hay thật. Hết chỗ chê!

AI MUỐN MUA HÀNG RẺ NÊN BIẾT

SAIGON— Sau khi Bộ kinh tế ra nghị Định Tăng thuế, Thiếu Tướng Nguyễn văn Minh, Tổng Trấn Saigon Gia Định đã mở một cuộc họp báo tại toà Đô Sản để tính bày về cái biện pháp đối phó với những kẻ lợi dụng thời cơ để tăng giá hàng phi pháp.

Theo sự tường thuật của ký giả, thì trong cuộc họp báo kể trên, Thiếu Tướng Tổng Trấn đã tỏ ý lạc quan về vấn đề giá cả.

Trả lời một câu hỏi của báo chí, Thiếu tướng Tổng Trấn cho biết "giá cả đã đứng lại và có chiều hướng xuống giá" Theo lời tường thuật của báo

Hòa Bình, thì Thiếu Tướng Tổng Trấn đã tuyên bố: "gạo xe gấn máy đã xuống giá rẻ rệt". Mặc dầu theo mức thuế mới, một chiếc xe gấn máy có thể đắt hơn trước tới ba bốn ngàn.

Trong khi ấy thì những ký dực ký cái của một số nhật báo bày đặt di khảo giá trên thị trường đã cho biết giá cả các thứ hàng, có cả gạo và xe gấn máy, vẫn tăng đều.

Vậy thì những ai muốn mua gạo và xe gấn máy rẻ còn đợi gì mà không đến gõ cửa Thiếu Tướng Tổng trấn?

CÀ KÊ DÈ NGÕNG

HÌNH ẢNH VỀ KHÓI LỬA VÀ QUÊ HƯƠNG VIỆT NAM

Cách đây chừng vài tháng, chúng tôi đã có dịp đối chiếu hai cuốn hình ảnh về Việt Nam trong hai cuốn sách phát hành từ miền Nam và từ ngụy quyền miền Bắc: Chúng tôi chỉ làm công việc đối chiếu, và không có một tí tẹo lời bàn. Vì rằng chúng tôi nghĩ, Nhà Nước đọc những gông đối chiếu đó, cũng đủ để suy nghĩ về công việc tuyên truyền mà Nhà Nước đã làm, đối với kiều bào hải ngoại.

Tuần báo này không phải là một cơ quan chuyên môn bốc thơm các đảng dân biểu. Nhưng cũng cần phải ghi nhận điều này. Trong một buổi, các đảng dân biểu đã xúm lại đã kích người Nhà Nước về chuyện thông tin và tuyên truyền quốc ngoại. Các đảng là những người đã đi nhiều, gót chân đã lê gót khắp các nẻo đường Âu Á (các đảng đã đi một cách hiên ngang, hùng dũng, chứ không phải là làm thủ thủ tàu La Motte Picqueto) các đảng mà phê bình thì thật là đúng quá rồi. Mà quả thực, một điều không thể chối cãi được, là những hình ảnh về đất nước chúng ta, về tội ác của Công sản, về chương trình bình định và xây dựng, Nhà Nước đã phổ biến ra nước ngoài... yếu quá. Chúng ta có một chính nghĩa. Chúng ta đẩy áp lý tưởng, ấy vậy mà sao chúng ta không đi được những đường biểu diễn huê mỹ?...
Chỉ vì chúng ta đã đặt nặng vấn đề thương cấp vận.

Nếu lật từng trang để so sánh, chúng ta chỉ thấy những hình của vị lãnh tụ miền Nam. Từ tấm hình gia đình Tổng thống dạo chơi trong công viên, Tổng thống bắt tay dân chúng Tổng thống cấy lúa thân nông, cho tới những tấm hình khác, chúng ta không thấy... cảm được cái gì. Còn về ngụy quyền Hà nội, đã cho in những hình công nhân nhà máy, sự làm việc của con người, cảnh bản máy bay Mỹ v.v... có thể làm cho kiều bào hải ngoại, mù tịt về hình ảnh quê hương vì lưu lạc đã lâu. Có thể nghĩ rất sai về chính nghĩa mà chúng ta đang nỗ lực bảo vệ và xây dựng quê hương.

Tôi đã chưa cay kết luận: Nhà Nước chúng ta đặt nặng vấn đề thương cấp vận. Còn Công sản đặt nặng vấn đề hạ cấp vận. Và tôi cũng tự an ủi rằng, như vậy là chúng ta có hướng đi lên, còn CS chỉ có 1 hướng đi xuống. Và đau đớn thay, cái hướng đi xuống ấy lại dễ dàng gặp được con Người hơn là hướng đi lên.

Tôi không bao giờ có ý nghĩ đề cao CS. Tôi không thể hèn hạ đến nỗi làm một kẻ nằm vùng, một thứ nội thù đáng phỉ nhổ. Tôi chỉ muốn trách cái chính sách, cái policy của Nhà Nước, đã làm cho chính nghĩa của chúng ta không sáng tỏ. Vụ tổng công kích Tết Mậu Thân, cái chiến thắng của chúng ta, đứng về tất cả mọi phương diện, từ chính trị, tranh thủ nhân tâm đến quân sự, đều thật rõ ràng. Tất cả dân miền Nam này đều thấy. CS không đạt được một kết quả nào. Ấy vậy mà chúng vẫn dùng những nghệ thuật ảo thuật về nhiếp ảnh — để ghép những tấm hình ngụy tạo vì những sự đón tiếp của dân chúng, về những thắng lợi giả tưởng để tung ra khắp nơi có đồng bào Việt lưu vong. Thú thực là khi thấy những hình ảnh đó, chúng tôi đã tức đến muốn...hộc máu mồm. Và càng nghĩ, lại càng thấy cái yếu kém trong việc tuyên truyền quốc ngoại của Nhà Nước: chúng ta.

Đã từ lâu rồi, tôi vẫn cứ phân vân trong vấn đề trách nhiệm. Không hiểu việc thông tin, tuyên truyền quốc ngoại, là của Bộ Thông tin, hay của Bộ Ngoại giao. Vì rằng, các Tòa Đại sứ, Lãnh Sự, đặt dưới quyền điều động của Bộ Ngoại Giao. Mà việc thông tin, tuyên truyền lại nằm ở trong tay Tổng Bộ

Thông tin Chiêu Hồi. Sự phối hợp, chắc thế nào chẳng qua những thủ tục hành chánh nhiều khê, công văn, đi, đến, rồi những chữ ký tên và đóng dấu, những cái đó đã làm cho những con người trong mình đầy thiện chí cũng khó có thể thi thố tài năng.

Trong thời Tam Quốc, cả ba phe Lưu Bị, Tào Tháo, Tôn Quyền, phe nào cũng dành lấy cho mình chính nghĩa. Lưu Bị có tờ chiếu đại áo mà ở dưới đã hạ bút ký, năm chữ Tả tướng quân Lưu Bị, để lên làm vua, mà không bị người đời dị nghị. Tào Tháo, dù quyền nằm hết trong tay, cũng phải giữ chặt ông vua con nít nhà Hán, để lấy đó mà «vàng chiếu thiên tử». Còn Tôn Quyền, thừa kế Tôn Sách, người đã tung ra những huyền thoại về Tiều Bá Vương, tự nhận mình là kiếp sau của Hạng Vũ, tung hoành khắp Sông Hoài, sông Tứ, để được nhân dân tôn thờ mà vùng vẫy nơi đất Giang Đông. Luận về chính nghĩa

và những «ngụy chính nghĩa» dài dòng như vậy, để chúng ta thấy việc tranh thủ lấy chính nghĩa là cần thiết như thế nào, và chỉ có như vậy mới làm cho con người đổ máu vì chính nghĩa.

Bài này, tôi định viết cái gì đây?... Ngày hôm nay là ngày quân lực 19-6, ngày quân đội trưởng thành, ngày của các chiến sĩ VNCH. Tôi vừa nhận được cuốn Việt Nam khói lửa, và đi xem cuốn phim «Hậu quả của sự thành công» của Lê Quỳnh, ghi lại những hình ảnh về chiến tranh và thanh bình của quê hương. Anh Nguyễn Ngọc Hạnh gửi tặng tôi cuốn sách này, chỉ có tính cách là một người văn nghệ có tác phẩm gửi tặng một người văn nghệ. Ngoài ra, cả hai anh cũng không cần nhờ tôi bốc thơm hay tán thốt.

Việc bốc thơm Nguyễn Ngọc Hạnh, cũng như Lê Quỳnh tôi thấy vô ích như khen phở mà tốt áo, hay việc thêm một cái dấu chấm vào chữ i. Những huy chương vàng, huy chương bạc, huy chương đồng, những giải thưởng quốc tế, đủ để định giá trị của nhiếp ảnh gia Nguyễn Ngọc Hạnh và tài tử kiêm đạo diễn Lê Quỳnh. Riêng tôi chỉ muốn nói rằng, mấy trăm tấm hình trong cuốn Việt Nam khói lửa cũng như những hình ảnh đau thương nhưng không kém kiêu hùng mà Lê Quỳnh đã khéo léo thu hình đưa lên màn ảnh đã «nói» rất nhiều về người lính VN và cái chiến tranh dai dẳng kéo dài trên mảnh đất quê hương đau khổ này.

Tôi không dám phê bình về nghệ thuật nhiếp ảnh. Vì không phải là nghề của tôi. Tôi chỉ xin kính cần đề nghị, để người lính viết về người lính, người lính vẽ về người lính và người lính chụp hình người lính. Vì chỉ có người lính, mới nhìn thấy «Người», những cái người rất thật, có giận, có buồn, có thương, có ghét... Nhất là những người lính già. Để cả một nửa cuộc đời cho đời sống quân ngũ, cái nhìn của họ thật sắc, thật nhọn, dù cho họ già tạo, cái già tạo ấy vẫn đáng yêu.

Anh Nguyễn Ngọc Hạnh bảo tôi: Xin anh lật từng trang để coi hết mấy trăm tấm hình này. Không thể nào tìm thấy hình một vị lãnh tụ. Tôi đã đọc bài của các anh viết về việc đối chiếu hai quyền hình ảnh Việt Nam. Tôi cố tránh những cái gì mà các anh đã đặt tên là «thương cấp vận».

Tôi mỉm cười nhìn ông Thiệu tá ngồi trước mặt tôi. Người ngoại quốc đã phê bình rằng người lính Việt Nam già, già quá. Tôi thấy rằng đó là một nhận xét không sai lầm. Có già như Nguyễn Ngọc Hạnh mới có cái nhìn như Nguyễn Ngọc Hạnh. Anh đã lợi dụng triệt để cái bố cục tương đồng và tương phản. Cái tương đồng được trình bày trong những

bức hình có tác dụng tâm lý chiến như bức hình cụ già chỉ cho anh lính chiến nơi ẩn nấp của Việt Cộng, như bức hình dạy học dưới ánh đèn ló cốt. Còn cái tương phản được trình bày trong những bức hình đầy chất nghệ thuật và tình yêu.

Tôi nghĩ rằng, tụi Cộng Sản không thể nào có được những bức hình đầy tính chất nghệ thuật như vậy. Một cái lưng đầy nếp nhăn đặt cạnh một khuôn mặt trẻ thơ căng đầy sữa ngọt, đủ vẻ thành những nét đẹp thời gian. Hai khuôn mặt người lính trẻ và già cùng hướng về một phía, là cả 1 bài thơ chiến đấu, sự bình đẳng trong việc bảo vệ tổ quốc và cái quyết tâm của con người miền Nam quyết chiến thắng Cộng sản xâm lăng.

Tôi đã dùng quá nhiều những danh từ đao to, búa lớn. Biết làm sao được. Ông ngoại trưởng Thành đã phê bình rằng ngôn ngữ giao chỉ thiếu ngữ vựng chính xác. Tôi đã cố moi trong cái bộ óc rất ít chất xám của tôi, để cố tìm những câu viết cho đầy đủ ý nghĩa. Nhưng rất khó để tìm nổi những lời cho tác phẩm nhiếp ảnh Việt Nam khói lửa... Cả một tập đầy chất thơ, máu, lửa và nước mắt... Cuộc chiến tranh nào mà không có nước mắt? Có phải ý nghĩ này làm cho con người thành ra phản chiến hay chăng?...
Một điều lạ nhất là khi xem những tác phẩm nổi danh của Nguyễn Ngọc Hạnh như Tiếc thương, Lá xanh rụng trước lá vàng, Người lính chiến, tôi không thấy xúc động như khi xem các tác phẩm còn rất chìm... Có rất nhiều tác phẩm mệnh mạng đầy rẫy ý thơ. Nghệ thuật nhiếp ảnh có được cái ưu thế hơn là văn, thơ vì vượt qua được trở ngại về ngôn ngữ. Bởi vậy những tên bức hình chỉ ghi bằng chữ Việt, không có «phụ đề» chữ Anh, chữ Pháp.

— Tôi hỏi anh.
— Với giá một ngàn đồng, anh phải bán bao nhiêu cuốn mới thu lại được vốn?... Tôi nghe nói hình như anh tự bỏ tiền ra in cuốn sách này?...
Anh trả lời:
— Phải bán hết cả năm ngàn cuốn thì mới mong kiếm được lời chút đỉnh. Nhưng mục đích của tôi không phải như vậy. Tôi chỉ muốn phổ biến cho tất cả những người còn yêu quê hương, những hình ảnh về quê hương...

Tôi khâm phục anh rồi đấy! Kính thưa cụ ngoại trưởng... Một điều thỉnh cầu của anh em chiến sĩ đang chiến đấu, là xin cụ hãy mua ít nhất là năm trăm cuốn Việt Nam khói lửa và cuốn phim hậu quả của sự thành công của Lê Quỳnh để gửi đi các Tòa Đại sứ và phổ biến trong giới kiều bào... Như vậy, máu xương của những người đổ ra hôm nay, may ra mới được một đôi phần an ủi.

giao chi' for Rent

* TRẦN BẠCH DÂN

CÔ NHI, MI LÀ AI.

Hồi 17 ngày 14-6-1969 Phái Đoàn Phật Giáo Thế Giới phụng sự Xã Hội cùng giáo Hội Tăng, già Thế Giới (của 23 nước) đã được Thượng Toạ Thích Tâm Châu hướng dẫn đi thăm đồng bào chiến nạn Mậu Thân hiện còn lay lắt sống ở Trung Tâm Tam cư Pétrus ký. Sau đó, Phái đoàn 23 nước có về «diễn hành» tại chung cư Tái Thiết Nguyễn Thiện Thuật (Bàn cờ) Saigon.

Khi phái đoàn 23 nước, làm một vòng diễn hành xong— vì bầm tím vốn ngu. Tôi lốt tót. Chạy tới hỏi Thượng Toạ Thích Tâm Châu (Dường như, ngài đang giữ chức chủ tịch Phật Giáo Thế Giới Phụng sự Xã Hội) mà gãi gãi hỏi rằng :

— Bạch, Thượng Toạ, cho con hỏi một câu. Thượng Toạ niềm nở xoa tay và hoan hỉ nói :

— Không có gì để hỏi. lúc khác đi.

— Bạch, Thượng Toạ con «kêu nài» cho các cháu cô Nhi ở Long Thành.

Một người đứng sau Thượng Toạ nhanh mồm nhanh miệng liền đỡ lời :

— Cái đó hả, rồi rồi mới sáng nay.

Như đã phân trần, tôi vốn bản lại ngu nên đã hỏi lại :

— Thưa ông, tôi muốn nói, các Cô Nhi Chiến Tranh ở Long Thành đang cần quý ngài — còn đồng bào chiến nạn bị giờ đã có Building sang và giàu ngang Mèo, nên ít cần ai đùm ngó, ngoài việc nhờ ông Nhà Nước «dòm-tí» về vụ, góp tiền nhà trong, 20 năm, và việc ông nhà Đèn mới «kên» đồng bào về nước.

Trong khi đó, Thượng Toạ Thích Tâm Châu nói tới một thuộc viên :

— Có mang quà cho các em không.

— Dạ, bạch có ạ.

— Cái gì.

— Bạch 50 ký kẹo.

— Ủ, ừ phát đi...

Nói xong, ngài cùng đại diện 23 nước hoan hỉ xá nhân dân và chánh quyền Quận III rồi lên xe — Khi ngài và Đoàn xe (có xe cảnh sát hộ tống và mở đường) đi ra khỏi ngõ chung cư — Tôi thắc mắc quá, vì không hiểu phái đoàn tới với mục đích gì — chả lẽ, các ngài của 23 nước Phật tới... với một vòng «tuần hành» và 50 kí lô kẹo rồi đi...

Tới lúc này tôi mới hiểu thật rằng — mình ngu — tui phận hèn mọn. tôi đành dần bước ra đi... mà thầm trách :

— Ủ mà mình dại thật, việc làng cô nhi Long Thành là của mấy ông mấy bà thích đẩy dọ xác thân, việc xã hội là của xã hội, còn việc Sơn Hà Xã Tắc là của ông Nhà Nước...

Lý luận theo ngũ giới như vậy, tôi thấy tâm hồn mình thanh thoi, nên đã đi hưởng «thú» mà ông kinh tế đã mang đến cho đất nước Đại Ngu từ ngày thứ sáu mười ba tháng sáu năm 1969, Đó là việc ban hành nghị định tăng thuế phân xuất quân binh — Theo nghị định tăng thuế này thì bắt đầu từ nay trẻ em Việt Nam (ngoại trừ con nhà Giàu hoặc danh gia vọng tộc hoặc con Nghị sĩ Dân Biểu) sẽ được cái sữa và thôi dớp bánh mì, vì sữa đã được bộ kinh tế liệt vào hạng xa xỉ phẩm như Tivi và máy lạnh.

Riêng về khoản sách báo thì thôi đã chia ly với các em nhỏ từ đây — Giấy cũng đã được chia loại là kẻ thù.

Trách nào, cách đây vài bữa, khách chú ở Quốc Gia Chợ Nhớn phơn phớt hít và lượn xé nhìn đời bằng một bộ mặt bóng nhẫy như Da Gà xối mỡ.

Nghe đâu, việc tăng thuế Phân Suất Quân Binh cũng đã mò vào bàn chủ tọa của Hạ Viện. Nhưng cả tuần nay, Hạ Viện bận thấy mờ — Riêng ngài Võ văn Phát Chủ tịch Ủy Ban Kinh Tế Pháo Câu có tuyên bố phân phối Bộ Kinh Tế Tăng Thuế mà không thêm hỏi ý kiến Quốc Hội,

Hỏi cái gì — hỏi ai — việc ông Nhà Nước là việc trọng đại, và lại, Quốc Hội làm đếch gì có thời giờ mà «đề» người ta hỏi — vì còn bận chạy áp phe lu bù — Ngài Dân Biểu Hưng thì lo chữa thuốc cho bà vợ bị xi măng dớp gần vỡ mặt — Bà Trần thị Hippy còn lo thanh toán tại «Ô kê co ra» với ngài Mã Ngựa về vụ 20 xin «công quả xã hội».

Em gái, có ký giả đương kim Dân Biểu Kiều Mộng

Thu thì còn lo việc xã hội ở Phật Giáo Thống Nhất (vô phái Ấn Quang).

Bà chị Thoa tức Trần Kim Thoa còn bẽ bộn chuyện nhà với ông Tiên Tuyền.

Nói đại mồm, đại miệng giá ba bà này họp thành một khối thì Quốc Hội còn nhiều ngài bị vỡ mặt. Nay nhè, chị Hippy đương kim Trưởng khối Xã Hội có vô Đa Kao.. guốc gót sắt. Chị Thoa có ảo thuật, vô vô vi nam. vô «Ta qua đó» kiêu đệ nhất Đấng Bạch Đai Nhu Đạo (Tôi viết là Đai nghe bố «có lẽ to» đừng có vụng dẫu Sắc vô là con mang tội với Tô Quốc đấy. Em mộng Thu có bút sắt lại có cả Thiên Trương đưa nào bị bà.... chết giống như chàng Mã Ngựa.

(Với mở thành tích như thế thì chắc hẳn từ nay có Hui hết chiến tranh công cướp của Xã Hội như vụ chị Hippy với ông Mã Ngựa.)

Riêng cụ chủ hãng xe đồ Bửu Hiệp đạo này có vẻ đã hiền hơn— cái chuông và cái búa cơ chừng như sắp... một, nên đã có vẻ muốn moi cho xong— kể cả chuyện ngài Dân Biểu đương văn Ba đã vác công xa Cốc Hui cho vợ nhà đi chơi... đến đời bị cù đình Thiên Pháo bèn liệng công xa vào «Ga ra» cho chứa một hơi gần trăm xin rồi buộc ngân Quý Quốc Hội phải mở tủ sắt xuất ngân — Theo tấm gương tiền của nhân dân cha tiều cũng phí, ngài Dân Biểu Nguyễn Hữu Thời cũng xách công xa cho bà xã đi vòng vòng trình diễn nhan sắc và chức vị phu nhân Bất Khả Xâm Phạm — Sau đó, công xa cũng được hồi Hạ Viện làm máy...

Trách ai bị chữ cụ chủ tịch ơi — chính cụ đường

như cũng vác tiền Hạ Viện mua bàn phấn «Ca đô» cho người yêu làm «Sú vợ nia» thì còn «công mế» nữa — có phải thế không ạ!

Đề trở lại cái vấn đề «Quốc gia Trọng Đại ở Tòa nhà Lập Pháp Pháo Câu — có lẽ' bây giờ hơn bao giờ — vấn đề «chánh-chị» được trình diễn kỹ, nhất là từ lúc cái Liên Minh Dân Chủ Xã Hội được long trọng trình diễn. Thì ở cốc hội cũng xôn xao nhay sang với phe cầm quyền — phe này được gọi là Khối Dân Tiến (khối này là khối đất khách nhất — của thế mà mới đây đã có những... vài vị dân biểu đầu quân nhập cuộc)

Phải đấy, chả tội đếch gì, mà không dờ phe Dân Tiến Nội chỉ 2 chữ Dân Tiến cũng đã có tí «Biểu» rồi... nhầy dờ đi các cụ của Dân.

Thôi mà, các cháu Cô Nhi chiến tranh thân phận các cháu đã chót Nhỏ như mồm con Lu Lu... cho nó đen luôn — các cháu đầu có quan trọng bằng cái lớp xe hơi của trợ phú. Ngủ đi — Trời nổi cơn giông rồi — Sấm chớp về đây trời — ngủ đi — có các cô nữ sinh Gia Long đến an ủi vô về... như vậy đã là đẹp lắm — và lại, cạnh các cháu còn có cả một núi cơ quan từ thiện và có cả những lương viên Lập Pháp Yêu Thương...

Thôi ngủ đi — Ngủ đi, đừng ngâm ngùi, thân phận bọt bèo trôi nổi như chiếc bong bóng thổi bằng bọt xà bông — Chú già tí như các cháu có bị mưa gió đập vùi... thì cũng lắm cũng trôi đến cửa Quốc Hội là hết — mà trôi đến đó còn hơn là trôi đến cửa các quan «Độc-Tì» các quan mớ đến là chỉ có mà tịch vì bị Vi-ta-min T nó «công» đến lạnh bao tử luôn.

(KỶ SAU TIẾP)

Thuế Ơi ! Chào mi !

Giữa lúc giới Quân nhân công chức còn đang nhức đầu nửa mừng nửa lo về cái «dụ» tăng lương, thì ông kinh tế, hay nói đúng hơn ông Hành pháp, lại có sáng kiến lung ra trái bom «thuế»

Trước hết, trong cái vụ «thuế» này, ông ngoại bị ông kinh sửa lung một phát khí đầu : đạo nọ, ông ngoại than tiếng Việt mình nghèo không đủ chữ điền tả, bị giờ ông kinh có dịp chứng tỏ cho ông ngoại thấy tiếng Việt mình giàu ra rít chữ không đến nổi... bần chí tử đâu ! Chẳng hạn như đây chính cống là tăng thuế rồi, và tăng thuế để cho vật giá biểu diễn leo thang, nhưng ông kinh đã có lối chơi chữ để khỏi nói là «tăng». ông bảo đây chỉ là «điều chỉnh» cũng như thợ sửa xe gắn máy «điều chỉnh» xe Honda vậy thôi mà, có gì phải thắc mắc dữ thế ?

Mà giá thử cho là tăng thuế thật đi nữa, cũng đã chết chóc gì ? tăng thuế tức là chánh phủ có nhiều tí, chính phủ có nhiều tí tức là dân giàu, dân giàu là nước mạnh, nước mạnh thì Cộng sản mau thua, các cha còn muốn gì nữa ?

Còn nói xe hơi, xe gắn máy tăng giá các cha không đủ tiền mua, thì các cha còn có dịp cước bộ, càng cứng chân, khỏe người, sống lâu, chả hơn là ngồi xe cả ngày nó phê bụng ra, mau già, mau chết.

Nhà đại văn hào J.J. Rousseau há c hằng ca tụng «đi bộ» là thú tuyệt diệu trên đời đó sao, tại sao ta không vươn lên như đại văn hào mà lại cứ muốn thụt lùi xuống hàng phạm phu tục tử ?

Có cha lại còn cố cãi những món như sữa, thuốc tây đâu có phải là xa xỉ phẩm mà cũng bị «tăng thuế».

— Vâng, sữa trước kia quả thực không phải, nhưng bây giờ có thể liệt vào hàng xa xỉ phẩm rồi. Vì bây giờ ở Chí Hòa đã có con Ma Vú Dài, sữa Ma như ước trong nguồn chảy ra, bú đến kiếp sau cũng chưa hết, việc gì phải xài sữa hộp nhập cảng cho tốn tiền.

Cả thuốc tây nữa, không có nó ta cũng có thuốc ta, có các ông Đạo mần, Đạo rở, Đạo mớ, dù thứ đạo đâu có cửa cồ như mấy ông Đốc tờ «nô lệ» vào thuốc tây ? Tăng thuế như thế là để cho ta về ta tắm ao ta, cho hàng Tây hàng Mèo tha hồ mà ế. cho các nước tây nước

Mèo phá sản vì kinh tế khủng hoảng, phải đem hàng hóa đổ xuống sông xuống biển như hồi kỳ 1930 lúc bấy giờ ta đi «mót» về cho dân ta xài có phải là «phê ru» không

Ấy, đầu đuôi nó lợi như thế các ông bà nhà bôn không hiểu ra, hôm vừa đây lại còn họp hành hoan hô đả đảo tùm lum tả tả. Các ông các bà đòi rút nghị định ra ? Ở hơ chả mấy khi rút được vô, tội gì mà rút ra, chưa đâu vào đâu đã rút ra là bịnh chết !

Rồi lại còn nhà Dược sĩ Lê Bất Vi nữa ! Ông này khi không lại «đâm sau lưng» các kinh ông tài mót phát, bảo rằng thật về thuế khoá lẽ ra phải đem ra Quốc Hội ờ hay chữa ! Người ta đã nói đây chỉ là «điều chỉnh xe Honda» thôi mà chứ đâu có phải là mua xe mới mà đem ra Quốc Hội Quốc Hội làm gì cho tốn nước bọt của quý ông dân biểu, thì giờ của quý ông ấy là vàng là bạc, phải để cho quý ông ấy đi xoa, đi tắm hơi đi xài xú bấp chứ cứ bắt đi họp hoài sao ? Bộ ông không thấy bữa nọ họp hành chả có ma nào tới, đi lời từng ông vô cũng chỉ được có hơn bốn chục mạng còn tám ông bận «cúp cua» đó sao ? Thôi mà, chuyện thuế má cũng tương tự như chó má, chó chết hết chuyện, các ngài quan tâm làm chi nhiều cho mệt. Các ngài quan tâm nhiều, dân nhà báo lại phải hùa theo, rốt cuộc lại bị chữ là «nói láo an tiền», tội: nghiệp chúng tôi !

Bạn có chắc mình là người hiện sinh ?

Bạn có chắc mióh không phải là người hiện sinh ?

Triết lý hiện sinh là gì ? Hiện sinh tốt hay xấu ?

Xin tìm đọc :

SARTRE và HEIDEGGER

TRẦN THẨM XANH

Khảo luận của tam ích

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

★ THƯƠNG SINH NỮ CẦU

MỘT TRĂM TÁM MƯƠI MÓN ĐỒ LÊN GIÁ

Mấy số báo trước, tuần báo Con Ong yêu cầu ông Âu Ngọc Hồ trả nghề vì thấy Âu Dương Công Tử dấu tòi khá kỹ, không chịu xuất ngón riêng hàm mô công kinh tế. Âu Dương Công Tử Ngọc Hồ bèn thích quá. Mới năm rap như con ếch, hợp hợp vài phát. Thế là một trăm tám mươi món đồ lên giá vun vút, Giỏi giang thay cho một nhà kinh tế chỉ biết... tăng thuế! Vô nghệ của Âu Dương công tử Ngọc Hồ tàn bạo, ác ôn đến nỗi quần hào hai phái Thượng bạch Hạ hắc dùng dùng nổi giận. Sau đây là nhữg lời khen ngợi của cái Báo Chí.

Độc Đắc Đả nồng nhiệt bốc thơm Âu Dương Công Tử Ngọc Hồ :

Hồi 10g sáng ngày 4-6 ông Tổng Trưởng Kinh Tế Âu Ngọc Hồ đã mở cuộc gặp gỡ với báo chí, đề giải thích về việc ấn định lại giá biểu thuế phân xuất quân bình với gần 200 thứ hàng nhập cảng. Theo dõi cuộc "gặp gỡ" này, theo lời tường thuật trên báo, Độc Đắc có mấy nhận xét, xin ghi lại đây :

1. — Ông Âu Tổng Trưởng cho biết là không có chuyện tăng thuế mà chỉ là « điều chỉnh lại một số ít phân xuất quân bình ».

Điều này Độc Đắc nhận thấy rất đúng, làm gì có chuyện tăng thuế! Người tiêu thụ phải đóng thêm một ít thuế phân xuất quân bình nữa thôi. Tiêu thụ tức là có tiền, mà có tiền không đóng thuế thì để làm gì? Cho nên, những đứa nào nói biện pháp « điều chỉnh của bộ KT » là một sự tăng thuế, thì đúng là kẻ xuyên tạc. Nếu ông Tổng Trưởng biết được thẳng nào nói chuyện tăng thuế thay vì phải nói là « điều chỉnh », xin cho biết, ĐĐ sẽ đục gậy rặng nó đi.

2. — Ông Tổng Trưởng bảo vấn đề « điều chỉnh » thuế không phải là của chính phủ cũng không phải do lỗi của bộ Kinh Tế « mà là một vấn đề trọng đại của cả một dân tộc ».

Ông Tổng Trưởng lại nói đúng nữa. Dân tộc ta sướng quá rồi, bao nhiêu chính phủ đã qua đều kêu gọi sự thực hiện một đời sống khắc khổ, mà dân vẫn không chịu khắc khổ, cứ vẫn xài sang. Nay nếu có phải đóng góp thêm một chút để cho có về khắc khổ thì càng tốt. Khi nào ta thực sự khắc khổ rồi, Cộng Sản nó hét ghen ghét với ta, không còn phá ta nữa, như thế, ta thẳng nó là cái chắc!

3. — Ông Tổng Trưởng lại cho hay rằng hiện nay ta nhập cảng mỗi năm 600 triệu Mỹ kim, mà xuất cảng có 37 triệu thôi. Rồi ông hỏi mấy thằng nhà báo lãnh lương có 20 nghìn mà ở nhà vợ thầy tú xác hết 600 nghìn thì làm sao?

a. — Ta nhập cảng 600 triệu mà xuất cảng có 37 triệu, như thế chứng tỏ là ta giàu. Đó là kết quả do chiếc đũa thần của một nhà kinh tế có đại tài như ông Tổng Trưởng. Ta có giàu hơn người, thì mới chỉ cần bán ra thật ít, mà mua vào thật nhiều, đâu có thêm xài « cây nhà lá vườn ». Khi nào mỗi năm ta có đủ tiền để mua vào chừng một tỷ Mỹ kim, mà không phải bán ra một đồng nào, khi đó, ông Tổng Trưởng có thể mãn nguyện về sự nghiệp kinh tế của mình.

b. — Cũng may, ĐĐ lãnh lương 20 nghìn, mà ở nhà, vợ Độc Đắc không thấy tú xác hết 600 nghìn, nên ĐĐ vẫn còn theo đuổi nghề viết báo. Nếu ĐĐ lãnh có 20 nghìn mà vợ ĐĐ đánh bạc hết những 600 nghìn như thí dụ của ông Tổng Trưởng thì Độc Đắc sẽ bỏ nghề nhà báo ngay Ông Tổng Trưởng, có biết ĐĐ sẽ làm gì cho gia đình vẫn sung túc không? Thưa ông Tổng Trưởng, để ợt Độc Đắc sẽ xin vào làm ở Bộ Kinh Tế »

ĐẠO SĨ THIÊN HỒ HẾT LÒNG CỖ VỎ :

Cái vụ ông Kinh tế ký nghị định tăng thuế gần 200 loại hàng hóa làm cho Saigon Cholôn suốt từ chiều qua nhộn nhịp hẳn ra, thiên hạ đủ mọi giới, nhất là giới thượng gia — tất nhiên — chạy ợt vón cả lên. Xe gắn máy đủ loại đủ màu máy hôm trước còn nằm ắp ợ hai bên lề đường Gia Long, bỗng bảo nhau tự động vủ đi đâu hết cả. Bởi vì loại xe mà dân đồng ruộng bán ít gia lúa, gom góp tiền bạc lặn lội tên tận Saigon mua về cho tiện việc đi lại làm ăn, cả gia đình từ ông bố cho tới thằng út đều xài được ấy, cũng bị coi là đồ xa xỉ, và đánh thuế từ 1.500 đến 9.000đ một cái.

Nói gì xe gắn máy, ngay đến những thứ chả có gắn máy như gạo đường, rau muống, giá sống được tuyên bố là không lên giá, chả ai cho lên giá cũng ùn ùn bảo nhau tự động « leo thang chiến được » mãi ngay từ cái hôm lương công chức quân nhân được tuyên bố rùm beng là sẽ tăng lên mấy chục phần trăm.

Ấy thế là nhiều đứa chết. Chả phải chết cái anh mỗi

ngày uống 4 ly ợt ợt, ở trong nhà thì nằm phòng lạnh, bước ra đường thì chui vào tubin, Máy lạnh và tubin lên giá 30 phần trăm chứ đến 3 000 phần trăm họ chả sợ. Mạt kiếp lắm thì nhảy lên xích lô đạp, vấp vào cái chân chữ ngũ, rung đùi cho thiên hạ dấy đi. Vẫn cứ « phê » như thường. Chết là chết cái thằng dân. Bởi cái giống nó như thế, hàng hoá đâu không có mỡm có miếng, mà hệ một đứa leo lên là y như chúng rí tai nhau bò lên càlò cà lủ. 1 bó rau ngò (rau mùi) trước ngày tuyên bố tăng lương công chức chỉ có 10 từ sau ngày tuyên bố tự nhiên bò lên 20 từ. Và sáng hôm nay, ợi thiên địa quí thần ợi! lên tới bao nhiêu biết hớn. 50 đồng bạc chẵn đấy. Cái giá này T.H biết được là do bà hàng phở sáng nay tiết lộ khi được hỏi tại sao tô phở 60 đồng hôm nay trông loảng loảng phát phờ thế!

Kẻ ra thì thiệt tội cho ông Chính Phủ đang lúng túng về cái vụ kiểm tra cái gì giúp quâ nhân công chức, giúp cho việc tăng quân. Nhưng nếu vật giá cứ đà này mà leo thang thì càng tội cho dân quá!

ÔNG TỨ NỢP TÔI BẢO ĐỘNG MỘT THỰC TRẠNG THÊ THÂM :

Sáng chủ nhật, hơn 500 công nhân thương kỹ nghệ gia đã họp tại Phòng Thương Mại Saigon để quyết định một thái độ chung đối với việc tăng thuế phân xuất quân bình vào 180 loại hàng mà Bộ Kinh Tế vừa áp dụng. Theo lý luận các công thương kỹ nghệ gia này thì phân xuất quân bình nhằm mục tiêu quân bình giá cả hàng nhập cảng với hàng nội hóa và quân bình giá cả những món hàng tương tự, chứ không phải là một loại thuế nhằm mục đích thu tiền về lấp lỗ hồng trong Ngân Sách Chánh phủ. Nhưng các nghị định 215 và 216 của Bộ Kinh Tế về phân xuất quân bình lại trở thành một sắc thuế mới đánh đồng loạt vào hầu hết các loại hàng, chứ không áp dụng cho từng loại hàng như từ trước tới nay, khiến nó mất ý nghĩa và mục đích « quân bình giá cả » như cái tên của nó.

Vấn theo những nhà buôn này thì hai nghị định trên của Bộ kinh Tế còn vô lý ở điểm « hồi tố », bắt các nhà nhập cảng và kỹ nghệ phải đóng thuế những món hàng tồn kho. Ngay đến một đạo luật do Quốc Hội chấp thuận và được Tổng Thống ban hành cũng không có hiệu lực hồi tố, thì tại sao một nghị định của 1 bộ lại có hiệu lực hồi tố, bắt buộc thương gia phải đóng thuế phân xuất quân bình vào những lô hàng đã mua về và tồn kho từ trước ngày ban hành nghị định.

Hôm qua, Tứ Nộp tôi cũng đã viết trên mục này là có nhiều ông nhà buôn thật thà khai phảng hết các lô hàng tồn kho của mình, tưởng Chánh phủ chỉ kiểm soát để ngăn ngừa đầu cơ tích trữ không ngờ, CP lại nhè ngay những lô hàng nằm ở trong kho mà đánh thuế, khiến nhiều ông sắp đi đến chỗ phá sản. Đại hội bất thường các công kỹ nghệ gia sáng chủ nhật vừa qua cũng nhận định như Tứ Nộp tôi, cho rằng hàng tồn kho là hàng ế ẩm, có bán được cũng bán dưới giá vốn, nay lại bị đánh thuế, thì các nhà buôn làm sao tiêu thụ cho được những món hàng tồn kho này. Có nhiều ông bà nhà buôn đã đề nghị với Đại hội là bán vồn tất cả những món hàng tồn kho cho Chánh phủ, hoặc nếu cần, bớt 10%, 50% trên giá vốn. Có ông bà quá đau khổ vì thuế còn la lên « Tăng không hàng cho Chánh phủ, biểu tất cả những lô hàng tồn kho cho Chánh phủ ».

Bất cứ ở nước nào, người dân cũng đều ghét việc tăng thuế, cũng đều phản đối việc tăng thuế, vì mỗi lần tăng thuế là mỗi lần vật giá không bán được, nay lại tăng thuế thì chỉ còn nước mang bán lỗ vốn hay đốt đi. Trong khi đó, có nhiều anh nhà buôn, thuộc loại gian thương, lại khai ợt đi, còn hàng thì mang cất giấu ở một nơi khác, đợi bây giờ mới tung ra bán với giá mới. Tòa Tổng trấn cho biết chỉ mới một hai ngày mà đã bắt được 91 anh gian thương khai man, giấu hàng, bán quá giá. Như vậy có thể coi là một thành tích lớn, nhưng nếu có đủ người đi kiểm soát thật kỹ các nhà buôn, thì không phải chỉ bắt được 91 anh gian thương mà sẽ là hàng trăm, hàng ngàn anh gian thương.

Tóm lại, Tứ Nộp tôi chủ trương dù tăng thì tăng, nhưng xin giữ gìn giữ cho, tiết lộ ra, thì chưa tăng lương, vật giá đã leo thang, chưa tăng thuế, hàng hóa động nhiên mất hết trên thị trường tiêu thụ, kết quả chỉ có công chức, quân nhân và dân đen là những người phải chịu đau khổ.

CHÚ THĂNG HỀ NHẤT ĐỊNH KHÔNG RIÊU ÂU DƯƠNG CÔNG TỬ NGỌC HỒ :

Sau khi nghe nhà nước tăng thuế 180 món hàng nhập cảng thuộc các loại xa xỉ, một số bạn đọc viết thư hỏi Thăng Hề :

Thế nào là xa xỉ?

Câu hỏi tiếp theo ghi như sau :

— Sữa, đường, bột mì, dược phẩm, giấy bút có phải là xa xỉ không?

Trả lời riêng từng bạn đọc là... một sự xa xỉ thì giờ chữ nghĩa, bởi thế nên, «bôn» Hề mới mượn mục này đề...nói lên cái gọi là trả lời chung. Đành rằng, chưa có sắc luật hay một nghị định nào... tăng thuế sự xa xỉ thì giờ và chữ nghĩa, song le, chúng ta phải... giắc ngộ đề phòng. (Tất cả sự phạm phỉ trong thời buổi chiến tranh đều đáng tội, nhất là giữa giai đoạn này, 1 giai đoạn mà quân ta sẽ lần lần, chầm chầm thay thế quân Mỹ chứ không phải quân Mỹ rút lui. Phải đề phòng con đường thuế khóa dữ lắm)

Vàng và đây là lập trường nghiêm chỉnh của Thăng Hề trước các... đòi hỏi của bạn đọc :

— Xa xỉ và xa xỉ cùng một nghĩa. Nhưng nó lại khác nghĩa với chữ « xá xỉ » cũng như chữ « xá xệ » (trong điển tích xá xệ lý toét) Nó lại khác xa mấy chữ « xù xì » hoặc chữ « xỉ vả ». Chữ nghĩa năm này khó khăn lắm. Và cái gì mà ta không cần, lại cứ mua sắm vào thân, thì gọi là một sự xa xỉ. Thí dụ người đàn ông mà trời đất lại sắm cho hai cái vú trên ngực, thì là xa xỉ! Trời đất xa xỉ trên thân thể con người còn có rất nhiều cái tổ cáo sự xa xỉ. Như đoạn ruột dư và cái lỗ rốn. Đoạn ruột dư thì thật là vô ích, còn cái lỗ rốn thì thật là vô duyên. Nó chẳng giúp ích gì cho... cuộc chiến tranh này, mà thỉnh thoảng còn gây nhiều rắc rối ốm đau. Thời hậu chiến có lẽ nó cũng vậy.

Tuy nhiên vì là chuyện... ném đá đầu tay của ông trời đất nào ở đầu đó, lúc tao con người nên thôi, chúng ta khỏi phải... tăng thuế lỗ rốn, ruột dư và « cập vú » trên ngực người đàn ông.

Còn hỏi sữa, đường bột mì; giấy bút, dược phẩm có phải là hàng xa xỉ không thì Thăng Hề lại xin... mình định lập trường mình một cách dứt khoát để trả lời :

— Đúng, các món ấy là hàng xa xỉ phẩm. Những món ăn uống vào mồm như sữa và đường thì đúng là xa xỉ. Ngày xưa khi con người còn ăn lông ở lỗ, có ai ăn đường hoặc uống sữa đâu? Bột mì cũng vậy! Cái đồ bánh mì chả lụa, thơm tho lắm, song cái ngữ thơm tho đó nên để cho Tây nó ăn. Mình đừng nên ăn đồ mà Tây nó ăn. Mình có văn hiến, ăn ở phải đúng với phép văn hiến nước nhà : Cơm!

Đó, lập trường về xa xỉ của Thăng Hề là vậy, các bạn thỏa mãn chưa? Coi chừng, nếu không thỏa mãn, Thăng Hề lại sẽ đánh thuế... không thỏa mãn bây giờ.

TRONG KHI ẤY, ANH CHÀNG LẦN THÀNH HỒ HẢO DÂN CHÚNG ĐI TU

Vàng, cứ cái đà này mà tuần tự nhi tiến thì chả mấy hồi chúng ta sẽ được sống một cuộc đời khổ hạnh như các nhà tu chân chán.

Chả là vì nhà nước vừa quyết định tăng thuế gần 200 loại hàng nhập cảng. Tất cả những thứ, tuy không cần thiết đối với những người đói rách nhưng lại gần bó mật thiết với quảng đại nhân dân ở đô thị, đều sẽ được lên giá. Người ta đã chụp một cái mác nhân hiệu « xa xỉ » lên đầu chúng nó, kể cả những thứ như la ve, sữa, bột mì, xe gắn máy, giấy, tủ lạnh, ti-vi.

Vậy thì kể từ nay trở đi, để khỏi bị ràng buộc vào cái vùng ảnh hưởng của sự tăng thuế này, mọi người chúng ta sẽ cương quyết giữ từ đời sống văn minh, thật lùi lại cái thời kỳ của dăm bảy chục năm về trước. Nghĩa là hàng ngày chúng ta sẽ :

— Thay vì đi xe gắn máy tới sở làm, chúng ta sẽ cuộc bộ để ngắm trời ngắm đất, nhìn những con chó chết bị xe cộ cán bẹp rí ở ngoài đường. Đi bộ lại cũng là một cách tích cực bảo vệ chữ « Thọ », khỏi lòng bị xe đụng và cũng khỏi lo vấp phải ổ gà, té gãy xương sống hay chết nhăn răng.

— Tắc sê bủa nước lá mà không bủa lá de. Hít thuốc láo mà không hít thuốc lá. Ta sẽ noi gương thánh Gandhi. Đi tới mô ta cũng đất theo một con dê. Lúc nào khát ta sẽ vật ngựa có đẽ cái ra, rồi tu bầu sữa của nó. Vừa thơm vừa bò lại vừa lành.

— Ta cũng dèch cần đọc sách báo ngoại quốc, khỏi có coi Ti-vi si-la ma, và sự nghe nhạc qua mấy cái băng nhựa cũng không cần thiết nữa. Ta sẽ trở thành một người có mắt không cần trông, có tai không nghe. Có trái tim không cần thồn thức. Ngủ quan ; thị giác, khứu giác, xúc giác, vị giác, thính giác sẽ bị xếp vào một xô.

Chao ôi! Tất cả những sự kiện ấy sẽ dắt đưa ta trở về sống một cuộc đời bình dị như cuộc Sống trong thời đại hồng hoang.

Thương Sinh sắp sửa tay treo bút, không có tình « chơi » Âu Dương Công Tử Ngọc Hồ nên hiên ngang làm một phát sao lục tới tận. Phải sao lục vì, trâu chậm uống nước đục tuần báo luôn luôn đi sau nhật báo những ý hay, lời đẹp cái bang nhật báo, viết chán hết rồi thành thử vì sắp sửa tay treo bút mà... tha cho Âu Dương Công Tử Ngọc Hồ một phen.

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in Dân Nguyễn Võ Tấn 54SG